

Huzura durmak, huzurlu insan işidir. İbadet, önce derin bir arınmayı gerektirir. Kul, Yüce Divan'a yönelir, gönlünü, kalbini bütün hastalıklardan arındırmak için Rabbinin huzurunda boyun bükerse huzur kapısına varmış olur.

İbadet, bir müminlik kıvamıdır. İbadet gönlü cilalar. İncelik kazandırır.

Namaz, ibadetlerin başında gelir. Namaz ayırıcıdır. Arındırıcıdır. Aradaki en hassas çizgidir. Namazsızlık ise felakettir, helâkettir.

Namazlarımızdaki en büyük tehlike, onu sıradanlaştırmaktır. Namaz rutin bir ibadet değildir. Her vakit bir diğer vaktin tekrarı olmadığı gibi her namaz diğer bir namazın tekrarı değildir. Her namaz yeniden başlama fırsatıdır.

Namaz, kulluğun nişanesi ve ifadesidir. Çünkü namazda kulluğun bütün boyutları vardır.

Namazlarımızı son namazımız şuuru içinde eda etmek, her duamızı son duamız gibi yapmak ibadetlerimize farklılık kazandıracaktır.

Kıldığımız namazımız son namazımız olsa idi...

Bu son namazın deseler. Nasıl dururduk Rabbimizin divanına? Öylesine mi? Gelişigüzel mi?

Son namaz öyle mi? İnsanın yürüyüşü değişir. Kalp atışları değişir. Namaz, tekbiri ile kıyama ile rükûsu ve secdesi ile farklı bir namaz olmaz mı?

Kıyam, bütün kıyamlarımızı içine alır. Tekbirimiz, terkidir mâsivayı. El bağlayıp boyun bükmemiz, pişmanlığımızdır gafletimizin.

Fatiha'yı nasıl okuruz? Nasıl idrak ederiz? Fatiha omurgasıdır kıyamımızın. Ayetler yeni iniyormuş gibi. Tefekkür üstüne tefekkür. **“Hamd âlemlerin Rabbine. O Rahmandır, Rahimdir. Din gününün sahibidir...”**

Kıyamın Önderi nasıl kılardı namazlarını? Geceler boyu, seherin tenhaliğında, ayakları şişinceye kadar. Bizim dünyamızdan sevdiren üç şeyden birisini; namazı nasıl kılardı O?

İçimizdeki putlara kıyam, nefsin isteklerine kıyam, hayatımızdaki yalpalamalara, sapmalara karşı kıyam. Her türlü dünyevileşmeye karşı kıyam. Kendi ikbalimiz için verdiğimiz çabaya karşı kıyam.

Kıyamımızın içini doldurmak, Rabbimizin huzuruna gerçek bir kıyamla gidebilmek için bildiğimiz bütün ayetleri okuruz.

Rükû, boyun eğmenin en yücesidir. Boyun bükme yetmez Ya Rabbi! Senin huzurunda, boynumuzu da bükerek, başımızı da eğerek. Rükû eğilmek ve iki büküm olmaktır. **“Kûnû maarrakiîn”**

(Bakara,43)

emri gereği rükû edenlerle beraber olabilme gayretidir. Rabbin huzurunda kalbini eline alıp işte kıyamım, işte kalbim, işte iki büküm olmuş halim diyebilmek.

Son rükû denilince her şey değişiyor. Kaç defa **“sühane Rabbiyel azim”** derdik acaba? Kaç defa? Efendimizin, rükû ve secde halinde iken başına ve sırtına deve işkembesi koyan o nasipsizleri hatırlayıp gözyaşlarımız secde yerimizi ıslatır mıydı?

Rükûdan tekrar kıyama kalkıp, hiçliğin ve hiçlikte dirilmenin en güzel ifadesi olan secdeye kapanmak.

Secde, başını bir köle gibi Yüce Divanın kapısına koymaktır. Boynum kıldan ince, iradem yok, miraç dediğin secdeye geldim. Yüzüm yok ama yüzümü eşiğine sürmeye geldim demektir. “ **Sübhan rabbiel a'lâ**” diyerek her türlü kusurdan uzak olan Rabbim en yücedir niyazını arş-ı a'lâ'ya göndermektir. Secde, öyle bir nimettir ki toprağa fısıldarsın, arş-i a'lâ'dan duyulur.

**

Dua, kulun sonsuz hazinelerden payına düşeni istemesidir. İstenen ne kadar büyük olursa olsun, hazineden bir şey eksilmez. Çünkü hazinenin sahibi sonsuz merhamet sahibi Allah'tır.

Dua, acziyetin ifadesidir. Kulun haddini bilmesi, hadsiz ummanın kapısında el açmasıdır. “**Duanız olmasa Rabbim size ne diye değer versin.**” (Furkan,77) Ayet-i kerimesinde işe yaramaz olmamak için ellerin semaya kalkmasıdır.

Son duan deseler ne isterdik Rabbimizden? Nasıl yalvarır, nasıl gözyaşı dökerdik? Şimdiye kadar yarım yamalak istediğimiz şeyleri tekrar etmezdik herhalde! Dünyayı istemezdik. Makam, mevki istemezdik, menfeat istemezdik.

Sana geliyorum Ya Rabbi, affa layık olmasam da affını istiyor, senin huzuruna yüzü ak, kalbi ak, gölü ak olarak gelenlerden olmak istiyorum diyerek ebedi saadetimizi isterdik. Cemalüllahı görmeyi, Rasulüllahın sancağının altında yer alabilmeyi isterdik...